USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 21. listopadu 2019 stížnost **státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Vsetíně** proti usnesení Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 9. 9. 2019, č. j. 4 T 85/2018–756, v trestní věci obžalovaného **Zdeňka Š.**, narozeného xxx, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu **se** stížnost státního zástupce **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Usnesením Okresního soudu ve Vsetíně (dále jen „okresní soud“) ze dne 9. 9. 2019, č. j. 4 T 85/2018–756, bylo rozhodnuto podle § 222 odst. 2 trestního řádu tak, že se trestní věc obžalovaného Zdeňka Š., stíhaného mimo jiné pro zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, postupuje k dalšímu projednání a rozhodnutí přestupkové komisi Městského úřadu ve Valašském Meziříčí, neboť skutek může být posouzen jako přestupek. Jednání, jehož se měl obžalovaný dopustit, spočívalo v tom, že dne 26. 1. 2018 kolem 17:00 hod. ve Valašském Meziříčí, okres Vsetín, v autopůjčovně společnosti Auto Kora top, s. r. o., IČO 27789306, na ulici M. Alše 780, uzavřel smlouvu o pronájmu vozidla zn. FORD RANGER 2AB, r. z. 6AR2109, bílé barvy vin 6FPPXXMJ2PGS24865 v hodnotě 874 892 Kč, tehdy ve vlastnictví Lease Plan Česká republika, s. r. o., IČO 63671069, Bucharova 1423/6, 158 00 Praha–Stodůlky, na dobu od 26. 1. 2018 do 29. 1. 2018, kdy při uzavření smlouvy předložil řidičský průkaz a náhradní doklad za občanský průkaz na jméno **Marka K., nar. xxx, s jeho souhlasem, po podpisu smlouvy** a po zaplacení částky 5 150 Kč za pronájem, auto osobně převzal a odvezl, přičemž auto ve sjednané době nevrátil, nevrátil ho ani po ústní dohodě o prodloužení nájmu se zaměstnancem společnosti Auto Kora top, s. r. o., do 3. 2. 2018, vozidlo bez oprávnění přechodně pro svou potřebu užíval až do 6. 2. 2018, kdy byl zadržen policií v Ostravě, a tímto jednáním od 4. 2. 2018 do 6. 2. 2018 způsobil poškozenému - společnosti Auto Kora top, s. r. o., IČO 27789306, se sídlem M. Alše 780, škodu ve výši nejméně 7 869 Kč.

2. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost, kterou odůvodnil tím, že po podrobném dokazování, které soud provedl, došlo oproti podané obžalobě pouze k jedné důkazní změně, a sice, že smlouvu o pronájmu vozidla uzavřel obžalovaný Š. s vědomím Marka K. To však dle státního zástupce nic nemění na podstatě skutečnosti, zda obžalovaný jednal v podvodném úmyslu či nikoli. Podle jeho názoru byl znak podvodu naplněn tím, že nájemci vozidla společnosti, Auto Kora top, lhal v tom, kdo bude vozidlo užívat, proč auto nevrací a v tom, že je chce vrátit. Ze strany společnosti Auto Kora tak došlo k majetkové dispozici pod vlivem těchto lživých okolností. Bylo jasně prokázáno, že smlouvu o půjčení automobilu uzavřel obžalovaný na jméno K., zapůjčení domlouval se zaměstnanci společnosti Auto Kora obžalovaný. Přestože žil v Ostravě, zapůjčil auto ve Valašském Meziříčí, v předmětné době měl finanční problémy a stýkal

se s osobami závislými na návykových látkách. Svědek M. opakovaně uvedl, že obžalovaný mluvil o tom, že chce auto prodat. Tyto důkazy jasně nasvědčují podvodnému úmyslu obžalovaného, obohatit se na úkor společnosti Auto Kora. I když zaměstnanci poškozené společnosti na základě sms zpráv opakovaně lhůtu k zapůjčení automobilu prodloužili, z jejich výpovědi vyplývá, že tak činili kvůli počítačovému programu, který v podstatě neumožňoval jinak vykázat způsob použití auta. Auto bylo vráceno jen díky včasnému zásahu policie. Paradoxně díky tomu je nyní umožněna obhajoba obžalovaného, že auto hodlal vrátit, přestože žádný z provedených důkazů tomu nenasvědčuje. Dle státního zástupce bylo tedy prokázáno, že obžalovaný uvedl společnost Auto Kora, na jejíž úkor se obohatil, v omyl, a to už v době uzavírání smlouvy a způsobil jí škodu přesahující hranici značné škody. Jeho jednáním tak byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadené usnesení okresního soudu podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil a uložil mu, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

3. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud stížnostní (§ 146 odst. 2 písm. c/ trestního řádu) úvodem shledal, že stížnost státního zástupce byla podána oprávněnou osobou (§ 142 odst. 1 trestního řádu), v zákonné třídenní lhůtě od oznámení usnesení a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 143 odst. 1 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného usnesení a jemu předcházejícího řízení.

4. Z podnětu podané stížnosti tedy krajský soud podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení jeho vydání předcházející, a po projednání věci v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že stížnost státního zástupce není důvodná.

5. Krajský soud po prostudování obsahu předloženého spisového materiálu a obsahu napadeného usnesení dospěl k závěru, že je třeba jej posoudit jako věcně správné, zákonné a odůvodněné. Předně je třeba říci, že krajský soud se touto trestní věcí zabýval již podruhé. Rozsudek okresního soudu ve Vsetíně ze dne 12. 11. 2018, č. j. 4 T 85/2018–436, kterým byl obžalovaný Zdeněk Š. uznán vinným mimo jiné i zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, byl z podnětu odvolání obžalovaného usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 23. 1. 2019, č. j. 2 To 229/2018–476, zrušen v celém rozsahu dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu a věc byla tomuto soudu vrácena, neboť bylo nutné učinit ve věci rozhodnutí nové. Krajský soud považoval rozhodnutí okresního soudu za předčasné, neztotožnil se s jeho skutkovými závěry, shledal porušení práva obžalovaného na obhajobu a dospěl k závěru, že nebylo jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázáno, že se obžalovaný dopustil jednání, které mu bylo obžalobou kladeno za vinu. Okresnímu soudu odvolací soud podle § 264 odst. 1 trestního řádu uložil, aby v průběhu dalšího řízení vyslechl znovu Jakuba M. a Marka K., a to v přítomnosti obžalovaného, kterému měl umožnit klást svědkům otázky a měl zvážit případně i konfrontaci obžalovaného s těmito svědky. Marka K. i Jakuba M. měl podrobně vyslechnout k rozporům a nelogičnostem v jejich výpovědích citovaných v usnesení krajského soudu, Marku K. měl předestřít, v souvislosti s jeho tvrzením ohledně peněženky, listinu, z níž vyplývalo, že mu byl řidičský průkaz dne 28. 1. 2018 policií zadržen. Dále měl vyslechnout Denisu V., zejména ke komunikaci s obžalovaným přes aplikaci messenger, Moniku Š., měl přehrát videozáznam, z něhož vyplývalo, že Jakub M. při jízdě v lese poškodil vozidlo Ford a Denisu D.

6. Okresní soud splnil závazný pokyn krajského soudu, provedl veškeré důkazy, které mu byly krajským soudem uloženy, a i další, které považoval za nezbytné pro své rozhodnutí a dospěl ke správnému závěru, že jednáním obžalovaného nebyly naplněny objektivní a subjektivní znaky skutkové podstaty žádného trestného činu a i dle názoru krajského soudu byly splněny podmínky

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

pro postoupení věci dle § 222 odst. 2 trestního řádu, neboť zažalovaný skutek, který byl okresním soudem upraven podle výsledků provedeného dokazování, by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek. Krajský soud se, po provedeném neveřejném zasedání, neztotožnil se stížnostními námitkami státního zástupce. Ani dle odvolacího soudu nebylo provedeným dokazováním jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázáno, že by obžalovaný uvedl společnost Auto Kora top, s. r. o., v omyl tím, že by z ní podvodně vylákal předmětný automobil Ford Ranger s úmyslem jej nevrátit a prodat. Oproti podané obžalobě, která vinila obžalovaného Zdeňka Š. z toho, že smlouvu o pronájmu vozidla uzavřel bez vědomí Marka K., na jeho řidičský průkaz a náhradní doklad za občanský průkaz, smlouvu podepsal jeho jménem a vozidlo odvezl s úmyslem jej nevrátit a prodat, došlo, po vrácení věci krajským soudem a doplnění dokazování, k zásadní změně, neboť bylo prokázáno, že svědci Marek K., Jakub M. i Martin G. ve svých původních výpovědích u hlavního líčení, před soudem prvního stupně, lhali. Výpovědí obžalovaného, svědků Jakuba M., Marka K. a dále výpovědí svědkyně Moniky Š. bylo po doplnění dokazování prokázáno, že vozidlo Ford chtěl pro sebe Jakub M., který neměl řidičský průkaz. Požádal obžalovaného, aby pro něj vozidlo zajistil, ten však rovněž neměl řidičský průkaz, proto Jakub M. sháněl osobu, která má platný řidičský průkaz, a kamarádka Monika Š. mu dala kontakt na Marka K. Ten souhlasil s tím, že vozidlo bude půjčeno na jeho jméno a jeho doklady a za tím účelem předal Zdeňku Š., kterého do autopůjčovny i odvezl, svůj řidičský průkaz a náhradní doklad za občanský průkaz. Peníze na půjčovné dal obžalovanému svědek M. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný jednal s autopůjčovnou vlastním jménem, nevydával se za Marka K. a z jeho následujícího chování vyplynulo, že se činil zodpovědným za stav vozidla a jeho vrácení. Bylo prokázáno, že svědek Martin G., který za autopůjčovnu uzavíral smlouvu o pronájmu vozidla s obžalovaným, po celou dobu trestního řízení lhal, pokud uváděl, že se obžalovaný za Marka K. vydával. Z audiozáznamů, které okresní soud provedl k důkazu, se podává, že již v telefonických hovorech se svědkem G., při nichž obžalovaný projevil zájem o pronájem vozidla Ford Ranger a domlouval jeho vyzvednutí, se vždy představoval svým jménem, nikoli jménem Marka K., informoval ho po telefonu, že mají s kolegou problém s doklady, kdy on má jen pas a kolega (myšleno Marek K.) náhradní doklad za občanský průkaz. Na videozáznamu z autopůjčovny je pak zachycen obžalovaný, jak vchází do autopůjčovny, přičemž v ruce drží mimo jiné doklad fialové barvy, tzn. cestovní pas (ten měl u sebe i při zadržení dne 6. 2.) a na stůl před svědka G. položil všechny doklady, tedy jak tento svůj doklad totožnosti, tak doklady Marka K. Svědek G. pracoval s doklady Marka K. a cestovní pas obžalovaného nechal ležet na stole. Svědek G. tak soudu lhal, pokud uvedl, že mu obžalovaný pas nepředložil. Je třeba též uvést, že obžalovaný je ročník xxx a Marek K. xxx, je mezi nimi tedy věkový rozdíl 25 let. Svědek G. k tomu uvedl, že se na fotku na řidičském průkazu nedíval. Provedeným dokazováním bylo dále prokázáno, že svědek G. jako součást trestního oznámení doložil policii falzifikáty smlouvy o pronájmu vozidla včetně předávacího protokolu, když na jím předložené smlouvě bylo v kolonce nájemce uvedeno Marek K. a podpis K. a na předávacím protokole je v kolonce poškození vozu před zapůjčením uvedeno: přední nárazník: Poškozeno, kdy toto je napsáno na počítači. Naproti tomu z originálních dokladů (přílohová obálka č. 3) je zřejmé, že smlouvu podepsal za Marka K. v zastoupení obžalovaný, který k jednoznačně uvedenému VZ (v zastoupení) připojil svou parafu, která se shoduje s jeho podpisem na doručence, na níž podepsal předvolání k hlavnímu líčení u okresního soudu na č. l. 225 verte. Nesnažil se tedy žádným způsobem zfalšovat podpis Marka K. Na smlouvě je pak uvedeno telefonní číslo xxx, které je číslem obžalovaného, z něhož se svědkem G. po celou dobu, až na SMS ze 6. 2. 2018, komunikoval, kdy rovněž SMS zprávy podepisoval počátečními písmeny svého jména a příjmení tj. ZS. Jak uvedeno shora, i při telefonních hovorech se svědkem G. se obžalovaný představoval jako Zdeněk Š. či Š. a sám svědek G. potvrdil u hlavního líčení, že na záznamu volání s obžalovaným č. 1, 3 a 4 je jeho hlas. Pokud jde o audiozáznam č. 2, hovoří s obžalovaným jiná osoba z autopůjčovny, která se jej ptá, zda hovoří s panem Š. a zda platí

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

rezervace na auto. Je tedy zcela zřejmé, že svědek G. po prvním telefonickém rozhovoru s obžalovaným, který projevil zájem o automobil Ford, mu na něj udělal rezervaci na jeho jméno a informoval o tom i dalšího zaměstnance, který pak obžalovanému volal. V SMS zprávě ze dne 6. 2. 2018, kterou poslal obžalovaný autopůjčovně z telefonního čísla xxx, v 9:19 hodin, v níž žádal o fakturu a prodloužení zápůjční doby do středy, je uveden jeho e-mail: xxx@gmail.com. Je tedy zcela vyloučena výpověď svědka G., že si po celou dobu myslel, že jedná s Markem K. a že se obžalovaný představoval jako K. Dále lhal soudu v tom, že jim do systému spadla rezervace na vozidlo Ford na jméno Marek K., kdy toto vyloučil u hlavního líčení dne 15. 4. 2019 i svědek Radomír K., nadřízený svědka G., který uvedl, že toto se nezakládá na pravdě, neboť pokud by tomu tak bylo, v systému by byla rezervace uchována a byla by dohledatelná, neboť data se z ní mazat nedají. Svědek G. lhal soudu u hlavního líčení dne 3. 9. 2018 dále o tom, že nedostal zprávu z 6. 2., když uváděl, že neměl u sebe telefon, neboť jej měl z 5. na 6. 2. na policii, která si z něj stahovala zprávy. Když mu byla zpráva přečtena, uvedl, že mu nic neříká. Svědek F., policista, u hlavního líčení vypověděl, že telefon Martina G. vůbec nezajišťovali, neboť pro to nebyl důvod. Následně u hlavního líčení konaného 15. 4. 2019 uvedl, že netuší, jestli SMS z 6. 2. 2018 obdržel či nikoli a omlouval se za svou předešlou výpověď, že uvedl, že měl přes noc telefon na policii. V usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 7. 2. 2018 je však uvedena informace, že Martin G. dodatečně policii uvedl, že další zprávu obdržel dne 6. 2. 2018 kolem 12:26 hodin, nicméně nevěděl, k jaké zakázce ji má přiřadit. Předmětná SMS z 6. 2. 2018 byla odeslána ze shora uvedeného telefonního čísla v 9:19 hodin, tj. ještě před zadržením obžalovaného, k němuž došlo uvedeného dne v 9:50 hodin. Z výpovědi svědka G. ze dne 15. 4. 2019 zjevně vyplývá snaha nesdělit soudu pravdivé skutečnosti poté, co již bylo zjištěno, že v zásadních otázkách lhal a že byly orgánům činným v trestním řízení předloženy falzifikáty dokumentů, neboť oproti své původní výpovědi u hlavního líčení dne 3. 9. 2018 si nic nepamatoval, nebyl schopen vysvětlit zjištěné nepravdivé skutečnosti a k ničemu se konkrétně vyjádřit. Svědek G. dodal policejnímu orgánu protokol o předání vozidla ze dne 26. 1. 2018 (dokumenty jím předložené jsou na č. l. 53–61), z něhož se podává, že měl být podepsán falešným podpisem Marka K., který v autopůjčovně nebyl. Poté, co však soud obdržel originální doklady k zapůjčení vozidla, bylo zjištěno, že prokazatelně Marka K. nepodepsal obžalovaný Zdeněk Š. Z předávacího protokolu předloženého svědkem policii je zřejmé, že původně byl tento doklad bez podpisů účastníků a byl proškrtnut v místě pro tyto podpisy, a to jak předávajícího, tak také přejímajícího. Teprve později byly učiněny podpisy na tato prázdná proškrtnutá místa. Pod těmito podpisy jsou viditelné proškrtnuté rovné čárky, které jsou tvarem stejné jako ty, které jsou viditelné na kopii protokolu, pořízené před podpisy. Falšovány byly i údaje ohledně poškození vozidla před zapůjčením. Z provedeného dokazování tak vyplynulo, že na falzifikátech dokladů, které předložil svědek G., nepodepsal Marka K. obžalovaný a stejně tak tento podpis neučinil Marek K., který uvnitř autopůjčovny prokazatelně nebyl. Bylo tedy prokázáno, že s nejdůležitějšími dokumenty, které byly nezbytné pro posouzení viny obžalovaného, manipulovala podvodným způsobem sama autopůjčovna. Svědek G. ani Radomír K. nebyli schopni žádným způsobem vysvětlit tyto předložené falešné listiny, ani v rámci doplňujících výslechů, po zrušení rozsudku krajským soudem. Z občanskoprávního hlediska došlo mezi obžalovaným a Markem K., na základě jejich dohody, ke smluvnímu zastoupení (§ 436 a následující zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „OZ“), na jehož základě Marek K. dobrovolně předal obžalovanému řidičský průkaz a náhradní doklad za občanský průkaz s tím, aby s jeho vědomím, jeho jménem uzavřel s autopůjčovnou smlouvu o pronájmu vozidla Ford. Obžalovaný tak jednal jako zástupce Marka K. a ze zastoupení vznikala práva a povinnosti přímo Marku K. (§ 436 odst. 1 OZ). Rozsah zástupčího oprávnění byl dán mezi obžalovaným a Markem K. ústní plnou mocí, u níž se písemná forma vyžaduje jen v případě, pokud se netýká jen určitého právního jednání (generální plná moc) či pokud zákon vyžaduje pro právní jednání tuto zvláštní formu (§ 441 odst. 1, 2 OZ). Překročení zástupčího oprávnění

zmocněncem pak upravuje § 446 OZ. Jak již bylo citováno krajským soudem shora, provedené dokazování vyloučilo tvrzení obžaloby, že Zdeněk Š. uzavřel smlouvu bez vědomí Marka K. na jeho doklady a že smlouvu podepsal jeho jménem. Stejně tak nebylo prokázáno, že auto odvezl, s úmyslem ho nevrátit a prodat. Naopak bylo prokázáno, že obžalovaný z telefonního čísla, které uvedl ve smlouvě a patřilo jemu, komunikoval s Martinem G. a žádal ho opakovaně o prodloužení doby nájmu vozidla, na což Martin G. reagoval tím, že nájem, který byl sjednán původně do 29. 1. 2018, prodloužil minimálně do 3. 2. 2018. Byť obžalovaný sděloval v SMS zprávách nepravdivé důvody nemožnosti vrátit vozidlo, bylo prokázáno, že tak činil do 3. 2. 2018 proto, že měl vozidlo ve své dispozici Jakub M., který s ním jezdil. O úmyslu obžalovaného vozidlo vrátit, svědčí i jeho komunikace se svědkyní Denisou V., tehdejší partnerkou Jakuba M., přes sociální síť messenger. Jakub M. byl málo kontaktní, proto mu obžalovaný přes svědkyni V. vyřizoval vzkazy, mimo jiné i ohledně vozidla Ford (obžalovaný např. ve zprávě z 28. 1. píše V. – zítra se vrací auto, poškrábané, hulí se tam a km přes limit, 29. 1. 22:43 Haló tak už to nestihneme. Tady je to mimo moje chápání. 30. 1., 4:05 Řekni mu, kde jsem a ať ty klíče doručí co nejdříve. Odvezu tam auto a nechám klíče ve schránce). Již 29. 1. píše o tom, že sehnal M. od rána do pátku Octavii a od pátku A8. Ohledně půjčení Octavie je i jeden z audiozáznamů, kdy hovoří s autopůjčovnou. Z komunikace je zřejmé, že chce vrátit Forda a pojede pro Octavii. Obžalovaný opakovaně žádá po V., aby vyřídila M., aby dovezl či poslal klíče. Ve zprávě z 30. 1. píše: Takže jste mi dojebali vše. Ani tu zkurvenou možnost vrátit auto. 2. 2. píše obžalovený, jestli je Denisa s Kubou a jestli volal na toho Forda. Denisa: teď pojedeme na tu Olešnou pro klíče. Obžalovaný: Už mi volali a moc šťastní nejsou. Ve zprávě z 3. 2. píše I Ford do pondělí (tj. do 5. 2.), téhož dne poslal Denise V. fotku s nabouraným autem Ford. Denisa V. ve své výpovědi u hlavního líčení dne 17. 6. 2019 uvedla, že obžalovaný auto chtěl vrátit. Výpovědí svědků Jakuba M., Denisy D. a videozáznamem bylo prokázáno, že M. vozidlo poškodil dne 2. 2. 2018 při jízdě v lese, jako spolujezdec s ním jela Denisa D. Z jejich komunikace na videozáznamu je zřejmé, že jsou si vědomi, že ničí auto, za něž se cítí být zodpovědný obžalovaný, neboť Denisa D. výslovně uvádí: „strejda Zdena by z toho asi chytl infarkt a byl by ještě víc plešatý, než byl a to jsme ještě nevystoupili z auta a neviděli, jak vypadá“. Od 3. 2. měl pak auto v držení obžalovaný, 5. 2. s ním byl v Polsku s Monikou Š. a 6. 2. 2018 jej v autě zadržela, spolu se svědkem Pasekou, který měl vozidlo po jeho poškození M. opravovat, policie. Minimálně do 3. 2. 2018 tedy autopůjčovna na základě žádostí obžalovaného nájem vozidla prodloužila. Obžalovaný v průběhu celého trestního řízení tvrdil, že na základě telefonického hovoru mu byl nájem prodloužen ještě do 5. 2. 2018, což svědek G. popřel. Ve shora citované komunikaci messenger mezi obžalovaným a Denisou V. je však i zpráva z 3. 2. 2018, v níž jí obžalovaný sděluje: I Ford do pondělí (tj. do 5. 2.). Svědkyně V. k této zprávě uvedla, že se týkala vrácení vozidla Ford a že tedy zřejmě obžalovaný zajistil jeho pozdější vrácení. S ohledem na skutečnost, že Martin G. byl shledán, i krajským soudem, zcela nevěrohodným svědkem, neboť opakovaně soudu lhal v zásadních otázkách, nelze jednoznačně vyloučit, že k tomuto dalšímu prodloužení telefonicky nedošlo. Z protokolu o trestním oznámení vyplývá, že jej svědek G. podal na policii dne 5. 2. 2019 až v 16:45 hodin, tedy až ke konci pracovní doby společnosti Auto Kora. Obžalovaný v této souvislosti navrhoval mimo jiné vyžádání záznamů o telekomunikačním provozu v předmětném období mezi ním a svědkem G., kdy tento důkazní návrh byl okresním soudem zamítnut s poukazem na ust. § 97 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb. ve znění pozdějších předpisů, dle něhož je právnická nebo fyzická osoba zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací povinna uchovávat po dobu 6 měsíců provozní a lokalizační údaje, které jsou vytvářeny nebo zpracovávány při zajišťování jejích veřejných komunikačních sítí a při poskytovávání jejích veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Okresní soud se musel v této trestní věci vypořádat s tím, že všichni důležití svědci uváděli ve svých výpovědích lživé údaje, byly mu předkládány zfalšované dokumenty, svědci M. a K. jsou osoby s bohatou trestní minulostí a užívající návykové látky, drogy užívala v předmětné době i svědkyně Denisa V.

a Monika Š., která byla za drogovou trestnou činnost i opakovaně odsouzena. Stejně tak obžalovaný nemluvil vždy pravdu v rámci své obhajoby, nicméně na rozdíl od svědků je toto jeho právo, neboť se může hájit jakýmkoli způsobem, a to i uváděním nepravd, pouze nesmí jiného křivě obvinit (§ 345 trestního zákoníku). Naproti tomu svědci jsou povinni vypovídat před soudem pravdu a nic nezamlčovat, neboť se jinak vystavují nebezpečí trestního stíhání pro přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 346 odst. 1 trestního zákoníku. Pokud státní zástupce v odůvodnění stížnosti uváděl, že bylo prokázáno, že obžalovaný chtěl vozidlo prodat, tak s tímto závěrem nelze souhlasit. Okresní soud se s tímto tvrzením obžaloby vypořádal na straně 15 odůvodnění napadeného rozsudku, kdy naopak dospěl k závěru, že žádným důkazem nebyl prokázán úmysl obžalovaného směřující k prodeji automobilu. Denisa V. o prodeji něco zaslechla až po zadržení obžalovaného, Marek K. toto zaznamenal až při výslechu u hlavního líčení a svědek M. uvedl, že tomu nevěřil. Krajský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem okresního soudu, že provedeným dokazování nebylo prokázáno, že by obžalovaný sebe obohatil tím, že uvedl poškozenou autopůjčovnu v omyl a způsobil tak na jejím majetku značnou škodu. Právní kvalifikace jeho jednání jako zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku tak byla jednoznačně vyloučena. Odvolací soud v této souvislosti v podrobnostech odkazuje na přiléhavý a podrobný právní rozbor, který okresní soud učinil na straně 16 a 17 napadeného rozsudku, proti němuž nemá žádné výhrady. V něm okresní soud dospěl ke správnému závěru, že jednání obžalovaného by mohlo po objektivní i subjektivní stránce naplňovat zákonné znaky skutkové podstaty přečinu neoprávněné užívání cizí věci dle § 207 odst. 1, alinea 2 trestního zákoníku, která spočívá v tom, že pachatel způsobí na cizím majetku škodu nikoli malou tím, že neoprávněně přechodně užívá věci nikoli malé hodnoty nebo motorového vozidla, které mu byly svěřeny. Toto ustanovení postihuje případy, při nichž *úmysl pachatele* na rozdíl od krádeže nebo zpronevěry (§ 205 a § 206 trestního zákoníku) nesměřuje k trvalé dispozici s věcí, tj. k jejímu přisvojení, nýbrž *jen k přechodnému užívání věci*. Pachateli zde nejde o podstatu věci, nýbrž jen o užitek plynoucí z jejího užívání. V případě aliney 2 jde o tzv. zpronevěru užitku. *Škoda nikoli malá* je škoda ve výši nejméně 25 000 Kč, což vyplývá z výkladového pravidla v § 138 odst. 1 trestního zákoníku pro určení hranic výše škody. Tato škoda, která byla na cizím majetku způsobena neoprávněným užíváním cizí věci ve smyslu § 207, není bez dalšího hodnota této věci, ale *jen to, o co se cizí majetek v důsledku jejího neoprávněného užívání zmenšil,* např. snížením hodnoty neoprávněně užívané věci (R 43/1997-I.). Okresní soud správně dovodil, že půjčení motorového vozidla obžalovanému bylo svěřením věci ve smyslu § 207 odst. 1 alinea 2 trestního zákoníku, přičemž obžalovaný vozidlo užíval i po uplynutí zápůjční doby a poté, co byl vlastníkem vyzván k navrácení vozidla. Jak již však bylo citováno shora, v tomto případě se jedná o trestný čin pouze za situace, kdy škoda dosáhne hranice škody nikoli malé, tj. nejméně 25 000 Kč, což v daném případě splněno nebylo. Za tohoto stavu věci se krajský soud ztotožnil s postupem okresního soudu, který věc postoupil příslušnému orgánu k posouzení, zda skutek není přestupkem.

7. S ohledem na veškeré shora podrobně rozvedené skutečnosti tedy krajský soud postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu stížnost státního zástupce jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Olomouc 21. listopadu 2019

JUDr. Michal Jelínek v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Zuzana Vladyková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.